

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2021/1340

z dnia 22 kwietnia 2021 r.

uzupełniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających treść postanowień umownych dotyczących uznania uprawnień w zakresie zawieszenia w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jej art. 71a ust. 5 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2014/59/UE zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879⁽²⁾ wprowadziła pewne zabezpieczenia w celu zwiększenia skuteczności przeprowadzania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do umów finansowych regulowanych przepisami prawa państwa trzeciego.
- (2) Zgodnie z art. 71a ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE instytucje i podmioty są zobowiązane do włączenia do wszelkich umów finansowych, które zawierają, a które są regulowane przepisami prawa państwa trzeciego, postanowień, zgodnie z którymi strony uznają, że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zastosować wobec tej umowy uprawnienia w zakresie zawieszenia.
- (3) Aby zwiększyć skuteczność restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, art. 68 dyrektywy 2014/59/UE stanowi, że niektórych środków w zakresie zapobiegania kryzysom lub niektórych środków w zakresie zarządzania kryzysowego nie należy uznawać za zdarzenia uprawniające do egzekwowania ani za postępowanie upadłościowe. Ponadto przepis ten stanowi, że takie środki nie powinny upoważniać kontrahentów odpowiednich umów do wykonywania niektórych praw umownych wyłącznie w wyniku zastosowania takich środków. Konieczne jest zatem włączenie do treści postanowień umownych zgody stron na związanie się tymi wymogami. Ponadto zgodnie z art. 33a, 69, 70 i 71 dyrektywy 2014/59/UE organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą, na ograniczony okres, zawiesić zobowiązania do płatności lub dostawy wynikające z umowy w odniesieniu do instytucji lub podmiotu objętego restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub – w pewnych okolicznościach – w odniesieniu do instytucji lub podmiotu znajdujących się na progu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ograniczyć egzekucję zabezpieczeń wierzytelności i zawiesić niektóre prawa kontrahentów do – przykładowo – zamknięcia, kompensowania zobowiązań brutto, przyspieszenia przyszłych płatności lub rozwiązania w inny sposób umów finansowych. Ponieważ te uprawnienia organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą nie być skuteczne w przypadku, gdy mają zastosowanie do umów finansowych zawartych na mocy prawa państwa trzeciego, należy je wyraźnie uznać w postanowieniach umów finansowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 296).

- (4) W celu zapewnienia skuteczności restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wspierania spójności podejść przyjętych przez państwa członkowskie, a także w celu zapewnienia, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz instytucje i podmioty mogły uwzględnić różnice w systemach prawnych lub różnice wynikające z konkretnej formy lub struktury umowy, należy określić obowiązkową treść postanowień umownych. Treść tych postanowień umownych powinna uwzględniać różne modele biznesowe instytucji i podmiotów. Ponieważ jednak umowy finansowe w ramach transakcji międzynarodowych zasadniczo nie różnią się w zależności od modelu biznesowego instytucji lub podmiotów, nie jest konieczne tworzenie klauzul o różnym brzmieniu dotyczących umownego uznania.
- (5) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedłożony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB).
- (6) EUNB przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zasięgnął porady Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej na podstawie art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽³⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Treść postanowień umownych

Postanowienia umowne dotyczące uznania zawarte w odpowiedniej umowie finansowej, która jest regulowana przepisami prawa państwa trzeciego i którą zawierają instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) dyrektywy 2014/59/UE, obejmują:

- 1) potwierdzenie i przyjęcie przez strony, że umowa może podlegać wykonaniu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uprawnień do zawieszenia lub ograniczenia praw i obowiązków wynikających z takiej umowy na podstawie przepisów art. 33a, 69, 70 i 71 dyrektywy 2014/59/UE, transponowanych przez mające zastosowanie przepisy prawa krajowego, oraz że będą miały zastosowanie warunki określone w art. 68 tej dyrektywy transponowanym przez mające zastosowanie przepisy prawa krajowego;
- 2) opis lub odniesienie do uprawnień organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w przepisach art. 33a, 69, 70 i 71 dyrektywy 2014/59/UE, transponowanych przez mające zastosowanie przepisy prawa krajowego, oraz opis lub odniesienie do warunków określonych w art. 68 dyrektywy 2014/59/UE transponowanym przez mające zastosowanie przepisy prawa krajowego;
- 3) potwierdzenie i przyjęcie przez strony, że:
 - a) są one związane skutkiem zastosowania następujących uprawnień:
 - zawieszenia wszelkich zobowiązań do płatności lub dostawy zgodnie z art. 33a dyrektywy 2014/59/UE transponowanym przez mające zastosowanie przepisy prawa krajowego;
 - zawieszenia wszelkich zobowiązań do płatności lub dostawy zgodnie z art. 69 dyrektywy 2014/59/UE transponowanym przez mające zastosowanie przepisy prawa krajowego;
 - ograniczenia egzekucji wszelkich zabezpieczeń wierzytelności zgodnie z art. 70 dyrektywy 2014/59/UE transponowanym przez mające zastosowanie przepisy prawa krajowego;
 - zawieszenia wszelkiego prawa do wypowiedzenia umowy przewidzianego na mocy umowy zgodnie z art. 71 dyrektywy 2014/59/UE transponowanym przez mające zastosowanie przepisy prawa krajowego;
 - b) są one związane przepisami art. 68 dyrektywy 2014/59/UE transponowanego przez mające zastosowanie przepisów prawa krajowego;
- 4) potwierdzenie i przyjęcie przez strony, że postanowienia dotyczące uznania zawarte w umowie są wyczerpujące w sprawach w nich opisanych i w tym względzie nie mają zastosowania żadne inne umowy, ustalenia lub porozumienia między kontrahentami dotyczące treści odpowiedniej umowy.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

*Artykuł 2***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 kwietnia 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca
